

NOWY TEATR
RAPORT
Z DZIAŁALNOŚCI
ARTYSTYCZNEJ

NOWY TEATR 2011/2012

Numer pisma „Alternatives théâtrales” – jednego z najbardziej prestiżowych europejskich magazynów teatralnych, poświęcony w całości twórczości Krzysztofa Warlikowskiego nosi tytuł „Uciec od teatru”. Nowy Teatr, zgodnie z tą filozofią działania, wkroczył w tym sezonie na nowe terytoria przygotowując zdarzenia poza teatralne.

Polska prezydencja w UE dała nam okazję do krytycznego działania. „Obóz Solidarność” prezentujący sztukę zaangażowaną i debatę wokół idei Solidarności pojawił się w kilku stolicach europejskich.

W Warszawie zorganizowaliśmy pierwszy festiwal muzyki współczesnej pod kuratelą Pawła Mykietyna. Udało nam się też wyprodukować pierwszy w Nowym Teatrze spektakl taneczny autorstwa francuskiego choreografa Claude’a Bardouilla. Przede wszystkim jednak Krzysztof Warlikowski zrealizował trzecią premierę w Nowym Teatrze (w dużej międzynarodowej koprodukcji) – „Opowieści afrykańskie według Szekspira”.

Ten sezon był także początkiem współpracy z wielkim festiwalem muzycznym – gdyńskim Open’erem, na którym Nowy Teatr pełni funkcję kuratora programu teatralnego. Zaczęliśmy „Aniołami w Ameryce” Krzysztofa Warlikowskiego i znakomitym spektaklem Gob Squad „Before Your Very Eyes”.

26 – 31 sierpnia 2011, Gdańsk

7 – 11 września 2011, Kijów

23 września – 1 października 2011, Bruksela

11 – 20 października 2011, Madryt

Obóz Solidarność

„Solidarność” i sprowokowane przez nią wydarzenia stają się coraz bardziej zamierzczą historią. Prezydencja Polski w Unii Europejskiej była znakomitą okazją, aby przyjrzeć się, co znaczy dzisiaj idea Solidarności w Europie. Jak hasło i idący za nim ruch odmieniły europejską wrażliwość, na ile przetrwały tamte wartości, a na ile uległy przemiałowi konsumpcji, mechanizmów gospodarki wolnorynkowej, narastającej materializacji życia, chciwości, utożsamiania izolacji z bezpieczeństwem itp.

Nowy Teatr z Instytutem Sztuki Wyspa w Gdańsku zorganizował w czterech europejskich miastach akcje społeczno-artystyczne, do których zaprosił artystów i intelektualistów.

Przestrzeń artystyczna przygotowana przez Grzegorza Klamana składała się ze stalowych domków, latami budowanych przez robotników Stoczni Gdańskiej.

26 – 31 sierpnia 2011

Gdańsk

Wykłady Ewy Tatar, Jana Sowy, Sławomira Magali, spotkanie z Henryką Krzywonos, warsztaty dźwiękowe z Zorką Wollny, performance Jacka Niezgody, koncerty m.in. zespołu Czechoslovakia I Enchanted Hunters, sety DJskie przygotowane we współpracy z polskimi muzykami, takimi jak Gypsy Pill z Gdańska.

7 – 11 września 2011

Kijów

Robert Kuśmirowski instalacja „Bez tytułu” 2011
Instalacje Marka Sobczyka „Soliterność: muzeum, rocznica, pomnik”, 2005, reedycja 2011, Grzegorza Klamana „Bez tytułu”, 2011 i Jadwigi Sawickiej „Dawno i nieprawda”, 2004. Czytanie sztuki Pawła Demirskiego „Diamenty to węgiel, który wziął się do roboty”, reżyseria: Komuna Warszawa. Wykłady, filmy, czytelnia, wideoteka.

23 września – 1 października 2011

Bruksela

Roman Dziadkiewicz instalacja „Kolekcjoner szczelin”, 2011.
Instalacje Marka Sobczyka „Soliterność: muzeum, rocznica, pomnik”, 2005, reedycja 2011, Grzegorza Klamana „Bez tytułu”, 2011 i Jadwigi Sawickiej „Dawno i nieprawda”, 2004. Koncert kompozycji Pawła Mykietyna, czytanie sztuki Bożeny Kleff „Utwór o Matce i Ojczyźnie” w reżyserii Any Brzezińskiej, debata udziałem artystów m.in. Dietera Roelstraete, Sarah Indeherberge lub Luuk Nouwen, Katarina Gregos, wykłady, koncerty, pokazy rejestracji spektakli teatralnych. Czytelnia, wideoteka.

11 – 20 października 2011

Madryt

Elżbieta Jabłońska instalacja „Przewrót”, 2011.
Debaty z lokalnymi artystami m.in. Leire Vergara, Ines Moreira, Arne Hendricks, czytania sztuk Bożeny Keff „Utwór o Matce i Ojczyźnie” w reżyserii Any Brzezińskiej i Julii Holewińskiej „Ciała obce” w reżyserii Natalii Korczakowskiej, wykład Zygmunta Baumana, pokazy filmów i rejestracji spektakli teatralnych, warsztaty z Markiem Sobczykiem, wykłady o teatrze politycznym Igora Stokfiszewskiego i Piotra Gruszczyńskiego, spotkanie z Rodrigo Garcíą, koncerty, czytelnia, wideoteka.

Szacunkowa liczba widzów: 6070

Producent wykonawczy: Nowy Teatr, Instytut Sztuki Wyspa / Fundacja Wyspa Progress
Projekt realizowany z okazji prezydencji Polski w EU
Instalacja: Grzegorz Klamana we współpracy z robotnikami Stoczni Gdańskiej
Idea i program: Karolina Ochab, Aneta Szyłak, Piotr Gruszczyński, Konrad Pustoła, Igor Stokfiszewski
Produkcja: Joanna Nuckowska
Asystenci produkcji: Natalia Osadowska, Dominik Skrzypkowski

Projekt dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Współpraca:
Europejskie Centrum Solidarności w Gdańsku
Stocznia Gdańsk S.A.
Koninklijke Vlaamse Schouwburg w Brukseli
Centro de Creación Contemporanea Matadero w Madrycie
Instytut Polski w Kijowie
Instytut Polski w Brukseli
Instytut Polski w Madrycie

Jeden z najbardziej oryginalnych projektów prezydencji. Niewątpliwie najcięższy projekt prezydencji. Instytut Sztuki Wyspa z Gdańska i Nowy Teatr z Warszawy wystąpiły w podróż po Europie pięć stalowych domków ze Stoczni Gdańskiej, każdy o wadze kilku ton. Kiedyś służyły stoczniovcóm jako miejsce odpoczynku i konspiracji, teraz stały się mobilnym miejscem wystaw, koncertów i spotkań poświęconych dziedzictwu polskiej rewolucji 1980 r. Siła tego projektu polegała na zderzeniu sztuki, polityki i osobistego doświadczenia historii. Z jednej strony instalacja Marka Sobczyka „Soliterność” o dawnych działaczach „Solidarności”, którzy po 1989 r. nie weszli do elit politycznych, z drugiej spotkanie z Henryką Krzywonos, która opowiadała hiszpańskiej publiczności o strajku w Gdańsku, gotując jednocześnie zupę według przepisu z czasów wojny. Pytanie o solidarność okazało się ważne w kontekście dzisiejszego kryzysu, który przeżywa Europa.

Roman Pawłowski, Gazeta Wyborcza

Premiera: 7 września 2011, Warszawa
Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej

I W Y S P Y

Spektakl austriackiej aktorki, reżyserki i piosenkarki Renate Jett, od lat współpracującej z Krzysztofem Warlikowskim.

„Wyspy” to trzyczęściowy projekt teatralny. Pierwsza część z udziałem Renate Jett i Szymona Czackiego inspirowana jest powieścią Michela Houellebecqa „Możliwość wyspy” i jego futurystyczną wizją relacji międzyludzkich. Ludzki klon opuszcza swoją samotnię. Wędruje w poszukiwaniu miłości przez świat czasów ostatecznych.

Druga część spektaklu to taneczna improwizacja Tomasza Bazana inspirowana życiem i dziennikami wielkiego tancerza Wacława Niżyńskiego, przez jednych uważanego za szaleńca, przez innych za demiurga. Tancerz poszukuje istoty Boga. Wyraża swoją duszę zainspirowany „Dziennikami” Niżyńskiego.

W trzeciej części żeglarz kosmosu obserwuje ziemię z oddalenia. Dzieli się swymi odkryciami i wiedzą.

Renate Jett — reżyseruje od 2000 roku m.in. w Stuttgarcie, Maputo w Mozambiku i Atenach. „Wyspy” to pierwszy spektakl w reżyserii Renate Jett realizowany w Polsce. Aktorstwo studiowała w Wiedniu i Los Angeles. Była członkiem wiedeńskiego teatru Der Kreis kierowanego przez George’a Tabori. Od lat związana jest z teatrem Krzysztofa Warlikowskiego, zagrała Kalibana w „Burzy”, za tę rolę otrzymała Nagrodę im. Aleksandra Zelwerowicza dla najlepszej aktorki. Wykonała pamiętny monolog oraz piosenki w „Oczyszczonych”, zagrała także w „Śnie nocy letniej”, „Dybuku”, „Ifigenii w Taurydzie”, „Parsifalu”, „Tramwaju” oraz „(A)pollonii”.

Spektakl prezentowany był 5 razy w Warszawie.

Liczba widzów: 538

Reżyseria, scenariusz: Renate Jett

Występują: Tomasz Bazan, Szymon Czacki, Renate Jett, Bartłomiej Topa

Scenografia i kostiumy: Philine Rinnert

Muzyka: Sylvain Jacques

Reżyseria światła: Katarzyna Łuszczuk

Reżyseria wideo: Karol Rakowski

Asystent reżysera, kierownik produkcji: Zuza Sikorska

Producent: Nowy Teatr

Koproducent: Le Théâtre de la Place, Liège

2001 rok. „Oczyszczeni” Krzysztofa Warlikowskiego. Renate Jett, austriacka aktorka, z trudem cedzi ze sceny monolog Sarah Kane, pełen zdradliwych, niemożliwych do wymówienia polskich słów „kochać” czy „miłość”. Spektakl staje się manifestem „pokolenia X”. Jednym z najważniejszych wydarzeń „nowego polskiego teatru”, automatycznie kojarzonym z nurtem brutalizmu. 10 lat później Jett pyta za Michelelem Houellebecqiem: „A jeśli wkrótce nawet bólu nie będzie?”. Czy zostaniemy wyzwoleni? Czy stracimy ostatnie wiążące nas ze sobą ogniwo? W tym pokawałkowanym spektaklu bez historii i akcji jedynym bohaterem jest właśnie mózg. Dziwny organ, który daje człowiekowi dostęp do świata, ale równie dobrze może go od niego odgradzić. Zamknąć w klatce rojeń i własnych elektrycznych wyładowań. Mimo ciągłego ruchu i szarpaniny nic się w nim nie może naprawdę zmienić.

Premiera: 5 października 2011, Liège
Polska premiera: 2 grudnia 2011, Warszawa

Opowieści afrykańskie według Szekspira

Spektakl w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego, na podstawie tekstów Szekspira: „Otello”, „Kupiec wenecki”, „Król Lear”, powieści „Lato” J.M. Coetzego oraz monologów autorstwa Wajdiego Mouawada.

Lear, Shylock i Otello — trzech Szekspirowskich herosów, odartych z bezpiecznych narracji staje przed nami z całą mocą swojego upadku. Krwawiący bóg to mężczyzna szukający desperacko miłości. Mężczyzna mieniący się nieszczęściami starca, Żyda i Czarnego. Otoczony przez kobiety uwikłane w jego słabość. Przecież każdy z nas prędzej czy później doświadcza stanów Leara, Otella czy Shylocka. Staje się zwierzęciem wykluczonym ze stada, wygnanym. Szekspir przykładał do tych zdarzeń miarę tragiczną, tytanów dziejowych działających w okolicznościach

baśniowo-mitycznych. Coetzee, znający realia apartheidu, opisuje swoich bohaterów wyłącznie w kategoriach egzystencji. Nie buduje strzelistych fabuł, tworzy intymne światy psychotyczne, przez które filtruje własną przetrąconą dumę, światy nie do zniesienia. Reżyser, który ma na swoim koncie realizację aż dziesięciu dramatów Szekspira tworzy teraz własną, fascynującą wizję człowieka wydobytego z przestrzeni doświadczeń granicznych.

15 spektakli w Warszawie.

Liczba widzów: 3648

19 spektakli za granicą.

Liczba widzów: 7793

Reżyseria: Krzysztof Warlikowski

Adaptacja: Krzysztof Warlikowski, Piotr Gruszczyński

Scenografia i kostiumy: Małgorzata Szcześniak

Muzyka: Paweł Mykietyn

Dramaturgia: Piotr Gruszczyński

Reżyseria światel: Felice Ross

Animacje: Kamil Polak

Ruch: Claude Bardouil

Obsada: Stanisława Celińska, Ewa Dałkowska, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik, Maja Ostaszewska, Magdalena Popławska, Adam Ferency, Wojciech Kalarus, Marek Kalita, Zygmunt Malanowicz, Piotr Polak, Jacek Poniedziałek

Produkcja: Nowy Teatr

Koprodukcja z grupą Prospero, która zrzesza 6 europejskich teatrów:

Théâtre de la Place (Liège, Belgia)

Théâtre National de Bretagne (Rennes, Francja)

Emilia Romagna Teatro Fondazione (Modena, Włochy)

Schaubühne am Lehniner Platz (Berlin, Niemcy)

Fundação Centro Cultural de Belém (Lizbona, Portugalia)

Tutkivan Teatterityön Keskus (Tampere, Finlandia)

Les Théâtres de la Ville de Luxembourg (Paryż, Francja)

Théâtre National de Chaillot (Paryż, Francja)

[...] wprowadzam oto w obieg trzy nowe „warlikowskie pogłoski”. Absolutnie prawdziwe! Pierwsza jest o tym, że najlepszą rolę w przedstawieniu stworzyła Maja Ostaszewska jako afrykańska Korodelia, opiekująca się chorym ojcem, która wariuje z samotności, układa z kamieni znaki dla hiszpańskojęzycznych bogów przelatujących awionetkami nad pustkowiem, gdzie mieszka. Druga pogłoska będzie o tym, że cały trzeci akt „Opowieści...” jest w gruncie rzeczy komediowy i, jak na Warlikowskiego, bardzo zabawny. Nie przypadkiem w finałowej scenie Stanisława Celińska prowadzi browurowo ironiczną lekcję salsy dla wszystkich bohaterów przedstawienia. Pogłoska trzecia jest taka, że podobno wszyscy się kiedyś zestarzejemy i umrzemy. Warlikowski już to wie.

Łukasz Drewniak, Bluszcz

Węzły dramatyczne wszystkich wielkich narracji — to je, nie bohaterów, reżyser stawia przed trybunałem. Jeśli potraktować „Opowieści...” jako traktat o starości w trzech odsłonach, dla których klamrą jest Król Lear, to jest to w pierwszym rzędzie opowieść o starzejącej się kulturze, która za wszelką cenę chce ukryć własne zniedołężnienie.

Dwutygodnik.com

Widz wychodzi z tego przedstawienia z zadyszką, osłupiały, zdrewniały, z mroczkami w oczach i dzwonieniem w uszach, ale bynajmniej nie uważa, że było za długie. Przeciwnie, było wspaniałe!

Tageblatt

Mistrzowskie przedstawienie polskiego reżysera.

Luxemburger

„Widziałam wszystkie Pańskie przedstawienia i wszystkimi byłam zachwycona. Ten jednak wzruszył mnie nieporównanie bardziej”. W parę chwil po zakończeniu spektaklu Krzysztof Warlikowski spotkał się z publicznością Théâtre de la Place. Wypowiedź tej osoby wyraziła w kilku prostych słowach powszechny odbiór jego pracy. Zналиśmy talent polskiego reżysera, trzeba jednak stwierdzić, że w tym przypadku udało mu się osiągnąć całkowitą komunę z widzami.

Le Soir

Moc autodestrukcji — Krzysztof Warlikowski wybrał trzech zredukowanych i wyrzuconych na margines bohaterów Szekspirowskich, aby pokazać na scenie swoją wizję świata. Pomaga mu w tym scenografia, która jak skalpel tnie tkankę ludzkiej rodziny przeżartej od środka chorobą.

RTBF

Premiera: 20 kwietnia 2012

Zachęta Narodowa Galeria Sztuki, Warszawa

Nancy Wywiad

Przekraczając granice pomiędzy teatrem i tańcem, artyści konfrontują się z legendą punk rocka Sidem Viciousem, zmarłym z przedawkowania narkotyków muzykiem podejrzanym o zamordowanie swojej narzeczonej Nancy Spungen.

Spektakl Claude'a Bardouila mógłby mieć tytuł „Być jak Nancy Spungen”. To ona, antybohaterka, dziewczyna, która szukała sposobu przekroczenia samej siebie, staje się głównym tematem namysłu. Zdeterminowana zdaniem wypowiedzianym przez Patti Smith: „Co możesz zrobić lepszego w życiu, kiedy pochodzisz z Midwestu, niż iść do łóżka z gwiazdą rocka?”

Nancy uwikłana w romans z Sidem Viciousem perfekcyjnie wpisuje się w łańcuch działania obowiązujący w tym modelu: prostytutka – narkotyki/przemoc – dostęp do gwiazd. Staje się największą grupie i największą specjalistką w dziedzinie punk rocka, przeżywając swoją życiową przygodę. Ale pozostaje antybohaterką i pewnie nikt by o niej nie pamiętał, gdyby nie jej śmierć.

Także modelowa, wpisująca się w obowiązujący wzorzec. Spektakl Claude'a Bardouila jest próbą ponownego przeżycia tamtych okoliczności, zmierzenia się z duchem czasów i sprawdzenia jego mocy dziś. Po „Factory 2” Krystiana Lupy to kolejna próba wniknięcia w mityczną atmosferę USA lat 70. Ty razem przez życie tyleż intensywne, co krótkie, bo trwające zaledwie 20 lat.

Liczba spektakli: 8

Liczba widzów: 757

Reżyseria i choreografia: Claude Bardouil

Wykonanie: Magdalena Popławska i Claude Bardouil

Scenografia: Nicolas Groszpiere, Olga Mokrzycka-Groszpiere

Kostiumy: Aleksandra Laska

Identyfikacja graficzna na podstawie fotografii Nicolasa Groszpiere'a

Muzyka: Paweł Andryszczyk, Adam Walicki

Reżyseria światel: Katarzyna Łuszczuk

Video, inspicjent: Łukasz Józków

W pełnym ostrożności i czułości „Wywiadzie” nie ma ofiar ani winnych. Spektakl to nie sąd czy teatralne śledztwo w sprawie zabójstwa. To opowieść o zdziwieniu tym, jak bardzo można pragnąć osoby, która nas niszczy

Joanna Derkaczew, Gazeta Wyborcza

W tym, co robią, precyzja łączy się z żywiołowością, każdy pokaz jest zatem aktem twórczym. [...] powstała nowa jakość. Sprawia to przede wszystkim dwójka wykonawców: demoniczny, przykuwający uwagę każdym gestem Claude Bardouil (pomysłodawca całości) i ubiegłoroczna laureatka Nagrody im. Cybulskiego, Magdalena Popławska. Aktorka zasłużyła na nią wyrazistymi rolami filmowymi. W Zachęcie zdumiewa zaś ekspresją ciała, potrafiąc przekazać nie mniej niż wówczas, gdy posługuje się tekstem.

Jacek Marczyński, Rzeczpospolita

To jedno z najbardziej niezwykłych zdarzeń, jakie przyszło mi kiedykolwiek oglądać na scenie. Poza głównymi wyznaczonymi punktami, przedstawienie jest improwizowane, czyli za każdym razem unikalne. Są w nim takie sceny, które zapierają oddech, jak ta, w której postaci dosłownie rzucają sobą o ścianę - walczą ze swoimi namiętnościami, nie mogąc sobie poradzić z szaleństwem, jakim jest ich życie. Uzależnieni od balansowania na granicy i siebie nawzajem, w pewnym momencie są już tak blisko, że jedno staje się drugim. Nie przesadzę, jeśli powiem, że jest to jedna z najpiękniejszych sekwencji miłosnych, jakie w życiu widziałam.

Agnieszka Antoniewska, Art.&Business

Nieczęsto dziś na scenie możemy oglądać ten rodzaj wcielenia się w postacie, co w przypadku Bardouila i Popławskiej. To oddanie się totalne, a zarazem w pełni świadome, nawet jeżeli w poszczególnych sekwencjach tańca pojawia się improwizacja. To pozbawione skrępowania „dotykane” widza, ale utrzymane w ryzach sztuki; to bezczelny ekshibicjonizm, ale wypełniony sensem, nie będący odwagą dla samej odwagi.

Dariusz Pawłowski, Polska Dziennik Łódzki

Magda Popławska zatańczyła w spektaklu „Nancy. Wywiad” Nowego Teatru jakby nie była aktorką dramatyczną a tancerką nowoczesną. Była w niej dzikość i choroba, samozatrącenie i samoświadomość. Popławska pogłębia aktorsko i psychologicznie frenetyczną choreografię jej bohaterki. Tańczy w jednych spodniach z partnerem, uderza boleśnie o ścianę... I w końcu orientujemy się, że wszystko, co robi w przestrzeni gry, to też monolog, tyle że rozpisany na ruch i obecność zamiast na słowa. To, co zrobiła Popławska, to nowa jakość w polskim teatrze.

Łukasz Drewniak, Dziennik Polski

cjg.gazeta.pl **cojestgrane** WARSZAWA
Piątek-czwartek
22-28 czerwca
2012

Zrób to w Warszawie

Książka Agnieszki Kowalskiej już w księgarniach – s. 24

! **Muzyka poważna**
Mecz towarzyski z udziałem Pawła Mykietyna w Królikarni – s. 16

23-24 czerwca 2012

Królikarnia Muzeum Rzeźby, Oddział Muzeum Narodowego w Warszawie

Mecz Towarzyski

Festiwal Instalacji Muzycznych pod opieką kuratorską Pawła Mykietyna

Wyzwanie stworzenia na żywo ścieżki dźwiękowej do spotkania ćwierćfinałowego Euro 2012 podjął sekstet Profesjonalizm. Zespół prowadzony przez selekcjonera Marcina Maseckiego osiągnął prawdziwe mistrzostwo w przełamywaniu języka tradycyjnego jazzu poprzez wirtuozowski dźwiękowy drybling oraz przewrotne rozwiązania stałych fragmentów gry. Profesjonalizm sekstetu wydaje się być gwarantem naszego sukcesu w ćwierćfinałach. Spotkanie poprzedził fragment „Ekecheirii” Krzysztofa Pendereckiego, który przypominał, że polscy awangardiści już w 1972 roku nie stronili od tematyki sportowej (ta krótka kompozycja na taśmę otwierała wówczas Igrzyska pamiętnej Olimpiady w Monachium). Ale czy widowisko sportowe w ogóle wymaga takiej transpozycji? A może samo w sobie stanowi już zamknięte muzyczne dzieło? Do takich wniosków doszedł słynny argentyński kompozytor Maurizio Kagel, gdy w 1996 stworzył swoją „ulotną akcję na 111 rowerzystów”.

Liczba wydarzeń: 8

Liczba widzów: 2 000

Wykonano następujące utwory:

Mauricio Kagel – BRYZA. Ulotna akcja na 111 rowerzystów (1996)

Krzysztof Penederecki – EKECHEIRIA na taśmę (1972)

PROFESJONALIZM GRA MECZ (2012) z projekcją meczu ćwierćfinałowego na żywo

Peter Ablinger & Winfried Ritsch DEUS CANTANDO AUDIOANALYSE / DIE AUFLOESUNG / FREUD IN ENGLAND / LE GRAIN DE LA VOIX

Peter Ablinger – TRZY ŁATWE UTWORY. Trzyczęściowa instalacja w przestrzeni publicznej (2004)

Wojtek Blecharz – PHENOTYPE na skrzypce preparowane i amplifikowane (2011/2012)

Karol Nepelski – POD POWIERZCHNIĄ (2012)

Philippe Parreno & Douglas Gordon ZIDANE.PORTRET XXI WIEKU

Trener selekcjoner: Paweł Mykietyń

Asystent selekcjonera: Wojtek Blecharz

Produkcja: Anna Makowska, Natalia Osadowska

„Uważne słuchanie jest ważniejsze niż wydawanie dźwięków” – powiedział kiedyś nestor sztuki zjawisk akustycznych, amerykański kompozytor, Alvin Lucier; twórcy „Meczu towarzyskiego” zaprojektowali imprezę ideowo bliską myśli Luciera.

Ewa Szczecińska, Dwutygodnik

„MECZ TOWARZYSKI Festiwal Instalacji Muzycznych” Pawła Mykietyna nastawił ucho na dźwięk niekoniecznie w znaczeniu tradycyjnie pojmowanej muzyki [...]. Może dzięki tego rodzaju akcjom warszawiacy przestaną narzekać na zgiełk, a kompozytorzy zaczną szukać inspiracji na stadionach?

Młodzieżowa Gazeta Muzyczna

[...] za festiwal „Instalacje”, w czasie którego udowodnił, że nie ma muzyki bez... warzyw; za talent i odważne kompozycje, a także za... wyjątkowo czujne ucho.

Z uzasadnienia nominacji dla Wojtka Blecharza do nagrody Trójki Kulturysta 2013

4 - 7 lipca 2012

Open'er Festival, Gdynia Kosakowo

Tony Kushner

Anioły w Ameryce

Spektakl był najważniejszym wydarzeniem w ramach programu teatralnego Projektu „Sztuka na Open'erze”, którego kuratorem był Nowy Teatr. „Anioły w Ameryce” to spektakl, który od premiery w 2007 roku zagrany został niespełna 50 razy. Ta wyjątkowa prezentacja to długo wyczekiwany powrót tytułu poruszającego najistotniejsze dla teatru Krzysztofa Warlikowskiego tematy związane z wykluczeniem i poczuciem winy. Wspaniały, epicki tekst Tony'ego Kushnera to głęboka analiza duszy amerykańskiej, urastająca w spektaklu Warlikowskiego do uniwersalnej wizji miłości w czasach zarazy, miłości homoseksualnej, która ujawnia pokłady zła w nas.

Liczba spektakli: 4

Liczba widzów: 2600

Reżyseria: Krzysztof Warlikowski
Przekład: Jacka Poniedziałek
Scenografia: Małgorzata Szczęśniak
Muzyka: Paweł Mykietyn
Reżyseria światła: Felice Ross
Film: Paweł Łoziński
Songi: Adam Falkiewicz

Obsada: Stanisława Celińska, Maja Komorowska, Magdalena Cielecka, Maja Ostaszewska / Magdalena Popławska, Bogusława Schubert, Danuta Stenka / Dorota Landowska / Monika Niemczyk, Andrzej Chyra, Rafał Maćkowiak (aktor TR Warszawa, Zygmunt Malanowicz, Jacek Poniedziałek, Maciej Stuhr, Tomasz Tyndyk (aktor TR Warszawa).

Spektakl wyprodukowany przez TR Warszawa zaprezentowany na Festiwal Open'er przez Nowy Teatr.

4 - 7 lipca 2012

Open'er Festival, Gdynia Kosakowo

Before Your Very Eyes

Drugi ze spektakli zaprezentowanych na zaproszenie Nowego Teatru na Festiwalu Open'er.

Pierwszy raz w siedemnastoletniej historii istnienia Gob Squad nie pojawia się na scenie, a ich miejsce zajmuje grupa dzieci w wieku 8-14 lat.

Siedem razy życie w przyspieszonym tempie. Siedmiu dzieci u progu okresu dojrzewania, w szklanym kontenerze, zostaje skonfrontowane z wywiadami z samymi sobą, nagranych, kiedy były dwa lata młodsze. To, co było wtedy ważne, na przykład ulubiony miś, teraz nie ma znaczenia. To, co kiedyś wydawało się niewyobrażalne – palenie – staje się doświadczeniem. Oto jak szybko może się zmieniać życie. Wędrujemy przez fazę rocka gotyckiego, kryzysy wieku średniego, gimnastykę emerytów, by po godzinie spektaklu dotrzeć do śmierci. Potencjał dzieciństwa („Mogę zrobić to i tamto...”) zmienia się w warunkowość dorosłości („Mogłem wtedy zrobić to czy tamto...”). Decyzje zostają podjęte, a szanse przepadają.

W performansie kolektywu Gob Squad dzieci grają w grę życia, pełną oczekiwań i nadziei, nie zdając sobie sprawy z otrzeźwiającego doświadczenia, które nieubłagane je czeka. To prawdziwy teatralny akt okrucieństwa. Na szczęście pełen empatii i poczucia humoru. Życie byłoby strasznie smutne, gdyby nie było tak niewiarygodnie śmieszne.

Liczba spektakli: 4

Liczba widzów: 900

Koncepcja, design, reżyseria: Gob Squad (Johanna Freiburg, Sean Patten, Berit Stumpf, Sarah Thom, Bastian Trost & Simon Will)

Kostiumy: An Breughelmans & Gob Squad

Dźwięk: Sebastian Bark, Jeff McGrory & Gob Squad

Obsada w Gdyni: Fons Dhossche, Maurice Belpaire, Ramses De Ruyck, Robbe Langerart, Tasja Doom, Zoe Breda, Aiko Vanparys

Produkcja: GOB SQUAD, BERLIN (DE) & CAMPO, GHENT (BE) / WWW.CAMPO.NU

Koprodukcja: Hebbel van Ufer, Berlin; Fft Düsseldorf; Noorderzon / Grand Theatre Groningen; Next Festival, Eurometropole Lille-Kortrijk-Tournai + Valenciennes; Künstlerhaus Mousonturm, Frankfurt

Pomysł z zaproszeniem przedstawienia „Anioły w Ameryce” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego okazał się sukcesem. Wielokrotnie nagradzany spektakl i nazwiska aktorskich gwiazd przyciągnęły prawdziwe tłumy. Większość widzów zebrana w namiocie to „normalna” festiwalowa publiczność - młodzież licealna i studenci. Trafiły się jednak osoby starsze, nawet 50-60-letnie.

Okazało się, że wielokrotnie nagradzany spektakl i nazwiska aktorskich gwiazd przyciągnęły prawdziwe tłumy. Wielu widzów kupiło specjalnie karnety na jeden dzień, by obejrzeć przede wszystkim przedstawienie, a koncerty ulubionych artystów - niejako przy okazji. Frekwencja była naprawdę zaskakująca: w środę o godz. 11 rano, gdy na teren festiwalu nie wpuszczano jeszcze widzów, a pole namiotowe dopiero powoli się wypełniało, w kolejce do „Aniołów w Ameryce” stało już około stu osób. I grupa powiększała się z każdą chwilą. Ostatecznie 500 miejsc na ogromnej trybunie dla widzów wypełniło się w parę minut. Zdecydowanie warto było czekać przed spektaklem czy siedzieć w ścisku na schodach. Bo „Anioły w Ameryce” to teatr, jaki nieczęsto się ogląda.

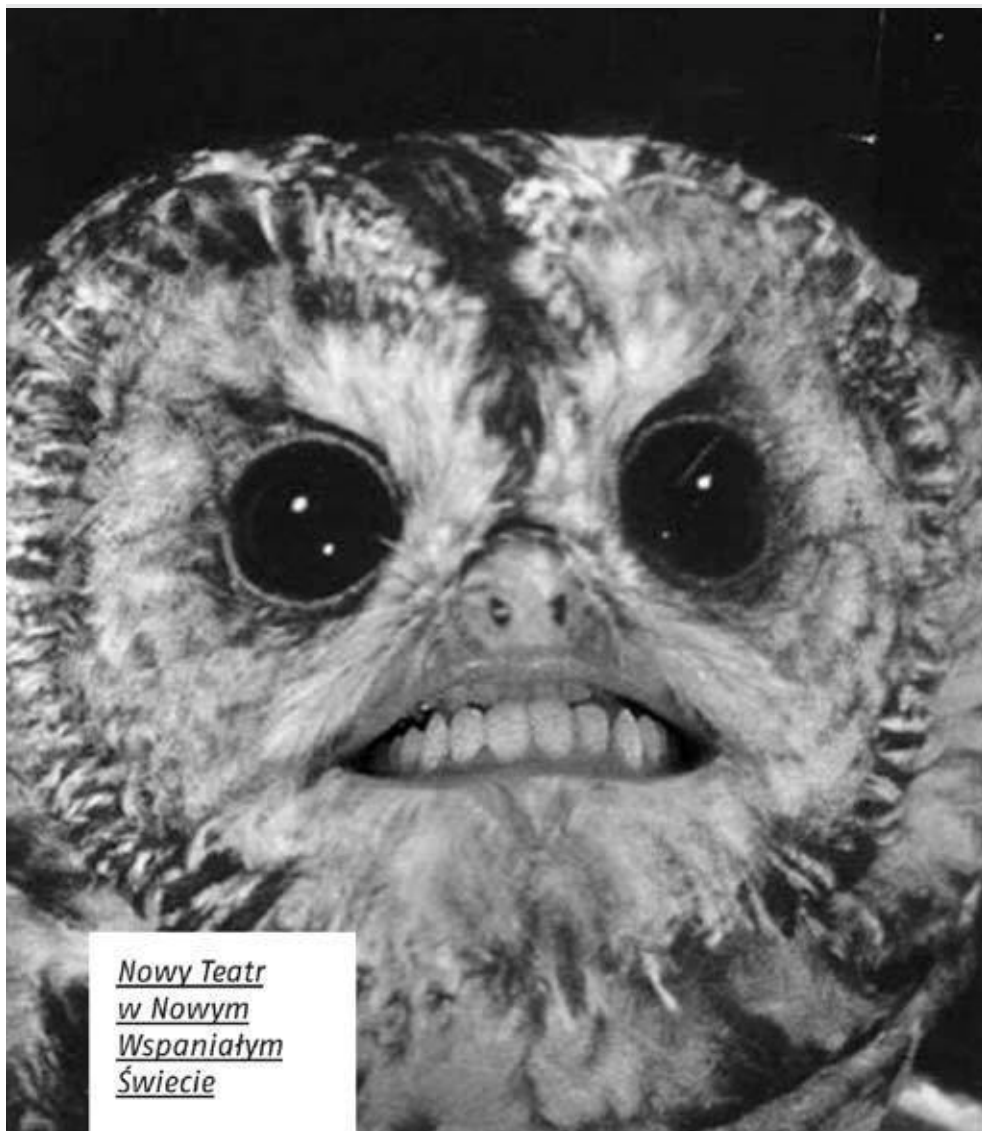
Mirosław Baran, Gazeta Wyborcza - Trójmiasto

Gramy w namiocie z widownią na około 500 osób. Publika wciska się w jakieś wolne przestrzenie. Po aplauzie czuje się, że rzeczywiście dajemy coś, co tym ludziom było bardzo potrzebne i wpisaliśmy się w ten rockandrollowy drive

Andrzej Chyra dla tok.fm

„Anioły w Ameryce” były niezwykle oblegane. Tylko pierwszego wieczoru wejście na spektakl Krzysztofa Warlikowskiego nie stanowiło dużego problemu (choć i tak był komplet widzów). W pozostałe dni trzeba było wykazać się cierpliwością i mieć szczęście, by zdobyć wejściówki. Niektórzy pomagali sobie, kserując je na kolorowo. Dla wielu mieszkańców mniejszych ośrodków oddalonych od Warszawy była to wyjątkowa okazja do obejrzenia spektaklu sławnego reżysera. Ale zainteresowaniem cieszyło się także zaproszone przez Nowy Teatr brytyjsko-niemieckie przedstawienie „Before Your Very Eyes” autorstwa Gob Squad.

Marcin Kube, Rzeczpospolita

Wykłady 2011/2012

Czwarty sezon wykładów z udziałem publiczności. Kontynuacja cyklu „Nowy Teatr w Nowym Wspaniałym Świecie”.

Agnieszka Graff **O filmie genderowo i queerowo**

Cykl filmów traktowanych jako pretekst do dyskusji o (nie)równości płci, pożądaniu (hetero- i homoseksualnym) oraz prawach reprodukcyjnych. Dziesięć filmów: trzy klasyczne dzieła hollywoodzkie oraz siedem filmów współczesnych, w tym kilka dokumentów. Po każdej projekcji odbył się krótki wykład i dyskusja. Przyglądaliśmy się różnym wcieleniom filmowej homofobii i mizoginii, subwersji i perwersji. Rozmawialiśmy o tym, co kogo kręci, co i dlaczego się starzeje, co po latach obrasta w nowe treści. W pierwszej części cyklu było dużo o wampach, kociakach i buntowniczkach, o twar-dzielach i mięczakach, o cenzurze w Hollywood (i o tym, jak ją omija-no), a także o campie i feministycznej krytyce filmowej. W drugiej – o homofobii i kolejnych przełamanych tabu. O przemocy, cielesności, miłości. O pornografii, aborcji i niepłodności.

12 października 2011

„Mildred Pierce” (1945) reż. Michael Curtiz

16 listopada 2011

„Żebro Adama” (1949) reż. George Cukor

7 grudnia 2011

„Wszystko o Ewie” (1950) reż. Joseph L. Mankiewicz

11 stycznia 2012

„Celuloidowy Schowek” (1995) reż. Rob Epstein, Jeffrey Friedman

29 lutego 2012

„Tongues Untied” (1989) reż. Marlon Riggs

14 marca 2012

„Nie czas na łzy” (1999) reż. Kimberly Peirce

11 kwietnia 2012

„Shortbus” (2006) reż. John Cameron Mitchell

16 maja 2012

„The Naked Feminist” (2004) reż. Louisa Achille

13 czerwca 2012

„I Had an Abortion: A speakout” (2005) reż. Jennifer Baumgardner

Agnieszka Graff (ur. 1970) - amerykanistka, filolożka, doktor literatury angielskiej, wykładowczyni Ośrodka Studiów Amerykańskich oraz Gender Studies UW, organizatorka dorocznej Manify, członkini zespołu Krytyki Politycznej. Tłumaczka „Własnego pokoju” Virginii Woolf oraz autorka licznych artykułów i felietonów (m.in. w „Przekroju”, „Gazecie Wyborczej”, „Zadrze” i „Res Publice Nowej”), a także książek: „Świat bez kobiet. Płeć w polskim życiu publicznym” (2001), „Rykoszetem. Rzecz o płci, seksualności i narodzie” (2008) oraz „Magma i inne próby zrozumienia, o co tu chodzi” (2010).

Bożena Keff **Klisze tożsamości jako niewola**

W cyklu wykładów został poruszony temat tradycyjnego i wieloaspektowego wykluczenia, w jakim specjalizuje się polska tradycja narodowa – wykluczenia dotyczącego Żydów. Spojrzeliśmy na fasadowość sposobu myślenia i mówienia o realnych Żydach, o żydowskich wątkach w polskiej kulturze, o antysemityzmie i o ograniczeniach jakie w opracowywaniu swojej tożsamości nadal nakładają sami na siebie (niezbyt liczni) polscy Żydzi. Pojawił się też problem faktycznie trwającej dyskryminacji dosłownej i symbolicznej, choć skończyło się w Polsce istnienie i kultura dyskryminowanej mniejszości. Poruszyliśmy także temat współczesnych tożsamości żydowskich, których nie można oderwać od polskiego kontekstu.

23 listopada 2011

Powrót do Shoah

4 stycznia 2012

Ponowoczesność – i jej związek z Oświeceniem.

25 stycznia 2012

Samonienawiść, przegląd postaw

22 lutego 2012

Po co Żydom lewica?

21 marca 2012

Stosunki polsko-żydowskie jako sielanka

25 kwietnia 2012

Relacje tożsamości, czyli jak mówić o żydowskich sprawach do polskiej publiczności?

9 maja 2012

Maski, część pierwsza.

Klasyczne narracje o zagładzie: analiza dwóch tekstów Hanny Krall „Taniec na cudzym weselu” i „Peter Schock”

23 maja 2012

Maski, część druga. Grynberg jako dybuk i reprezentant milionów zamordowanych. Matywiecki czyli współczucie zagłuszające swój przedmiot.

20 czerwca 2012

Dlaczego wybieram „Maus” Artura Spiegelmana.

Bożena Keff (ur. 1948) – poetka, publicystka, badaczka literatury, tłumaczka. Z wykształcenia polonistka i filozofka. Autorka tomów poezji „Razem osobno”, „Sen o znaczeniu snów”, „Nie jestem gotowy” oraz książek: „Postać z cieniem. Portrety Żydówek w polskiej literaturze”, „Barykady. Kroniki obsesyjne”, „Utwór o Matce i Ojczyźnie”. Dwukrotnie nominowana do nagrody NIKE. Jedna z pierwszych w Polsce badaczek związków między nacjonalizmem a kulturą konstrukcją płci. W swojej publicystyce zajmuje się krytyką dyskryminacyjnych aspektów polskiej kultury, mizoginizmem, homofobią i antysemityzmem.

**Michał Bilewicz
(Uniwersytet Warszawski)
i Jarosław Klebaniuk
(Uniwersytet Wrocławski)
„Człowiek - grupa – system.
Radykalna psychologia społeczna
w zderzeniu z tekstami kultury.**

Eksperymentalna psychologia społeczna. Nauka skrajnie pozytywna, robiąca eksperymenty na żywych istotach ludzkich, oparta na wnioskowaniu statystycznym, wielokrotnie krytykowana. Często stosowana do niecznych celów marketingowych, biznesowych, propagandowych. Powraca jako narzędzie krytyki systemu, jako głos w obronie wykluczonych, jako ujawnienie mrocznych praktyk codzienności. W tym sensie podejmuje tematy obecne dziś bardzo wyraźnie w teatrze czy sztuce współczesnej. Seria wykładów prezentuje badania radykalnej psychologii społecznej, które dotyczą podstawowych zagadnień społecznych i egzystencjalnych: odczłowieczania, wyzysku, ludobójstwa, nędzy, pojednania, seksizmu, autorytaryzmu. Wnikając w naturę człowieka budujemy podstawy bardziej sprawiedliwego urządzania świata. W tym sensie wykłady miały pokazać mosty łączące odkrycia psychologii eksperymentalnej oraz teatru, sztuk wizualnych czy performatywnych.

19 października 2011

Dlaczego ludzie chcą być posłuszni? O orientacji autorytarnej – Jarosław Klebaniuk

30 listopada 2011

Kobieta w rękach mężczyzn. Ambiwalentny seksizm – Jarosław Klebaniuk

14 grudnia 2011

Odczłowieczanie: dehumanizacja jako psychologiczne uzasadnienie przemocy rasowej, kolonialnej, klasowej i gatunkowej – Michał Bilewicz

18 stycznia 2012

Nierówności społeczne i nędza jako źródło cierpienia – Jarosław Klebaniuk.

15 lutego 2012

Droga do ludobójstwa – psychologiczne źródła zła – Michał Bilewicz.

27 czerwca 2012

Odwet czy pojednanie? O nieoczywistych następstwach konfliktu – Michał Bilewicz

18 kwietnia 2012

Nieświadome mechanizmy dyskryminacji – Michał Bilewicz

Michał Bilewicz (ur. 1980) – psycholog społeczny, publicysta, członek zespołu Krytyki Politycznej, wykładowca na Wydziale Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego i koordynator Centrum Badań nad Uprzedzeniami UW. Wiceprezes fundacji Forum Dialogu między Narodami. W swoich badaniach koncentruje się na problematyce antyspołecznych uprzedzeń, konfliktu międzygrupowego, zagrożenia pozytywnej tożsamości społecznej i dehumanizacji, głównie na przykładzie antysemityzmu i konfliktów etnicznych. W latach 2005-2006 był stypendystą Fulbrighta w New School for Social Research w Nowym Jorku. W latach 2000-2001 redaktor naczelny pisma „Jidele”, później przez kilka lat redaktor „Słowa Żydowskiego”. Publikował m.in. w Krytyce Politycznej, Kulturze i Społeczeństwie, Lewą Nogą, Midraszu, Polityce i na portalu lewica.pl. Autor książki „Być gorszymi. O reakcjach na zagrożenie statusu grupy własnej”.

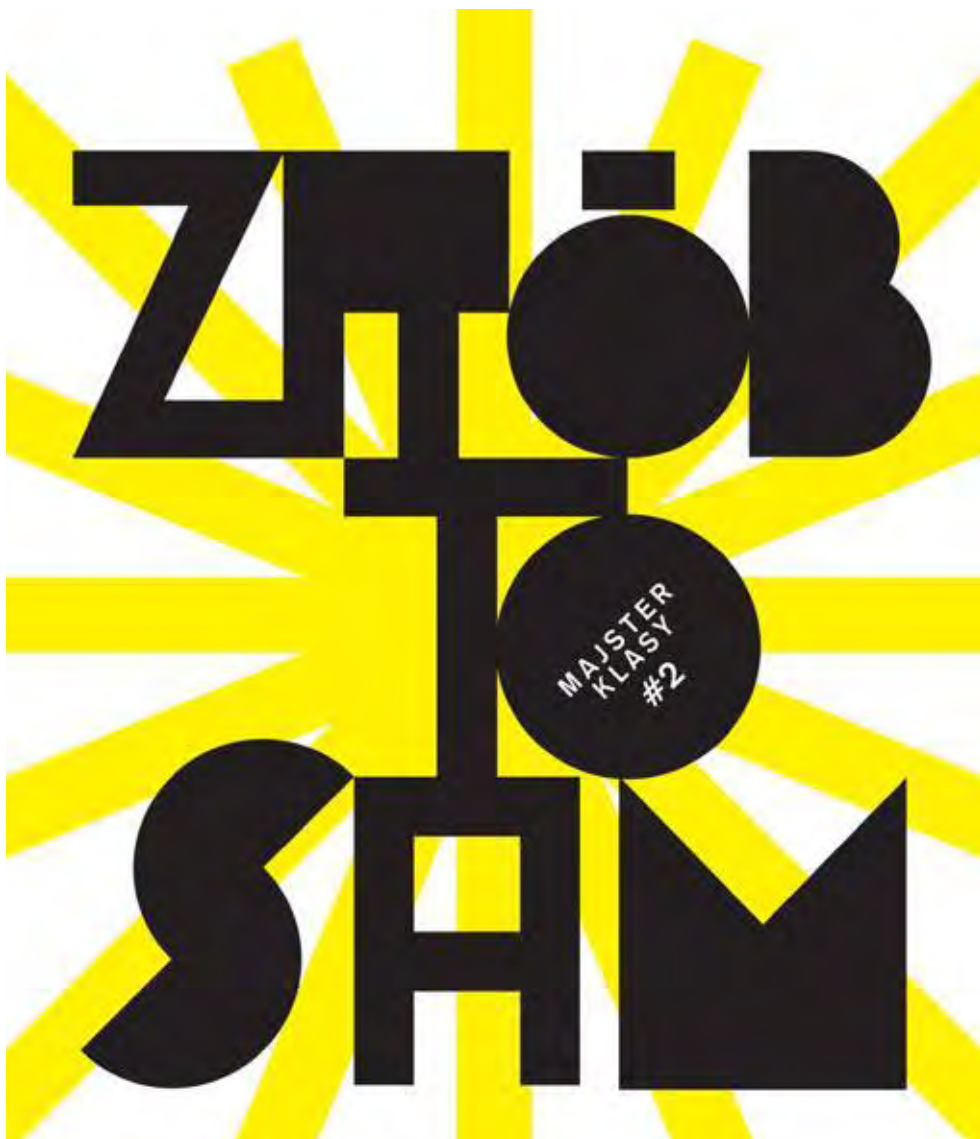
Jarosław Klebaniuk (ur. 1967) – psycholog społeczny, wykładowca w Instytucie Psychologii na Uniwersytecie Wrocławskim. Prowadzi badania z zakresu psychologii politycznej. Opublikował kilkadziesiąt artykułów naukowych, zredagował pięć książek, m.in. na temat nierówności społecznych. W latach 2007-2010 był członkiem Komitetu Psychologii PAN. Pisze także recenzje teatralne, a jego utwory prozatorskie ukazały się w Akcencie, Frazie, Kresach i Lampie. Stał współpracownik kwartalnika Bez Dogmatu.

Zawsze w środy w ramach Uniwersytetu Krytycznego w Nowym Wspaniałym Świecie,

Nowy Wspaniały Świat, Nowy Świat 63

Liczba wydarzeń: 25

Liczba widzów: 1910

Zrób To Sam 2

Drugi sezon warsztatów

Artystyczni barbarzyńcy czyli „jak to zrobić?”

Cykl spotkań stylizowany na słynny program telewizyjny „Zrób to sam” Adama Słodowego. 2-godzinne warsztaty z wybitnymi osobowościami twórczymi, podczas których można dowiedzieć się jaka jest specyfika danego medium, spróbować pracy z materiałem, zrozumieć zasady rządzące określoną dziedziną i zainspirować się do własnych poszukiwań.

Kuratorka cyklu: Adriana Prodeus

W drugim sezonie odbyły się warsztaty:

16.10.2011 „Jak zrobić galerię”

Pola Dwurnik, artystka

6.11.2011 „Jak oddychać, żeby się nie udusić”

Kasia Lubicz, instruktorka jogi

27.11.2011 „Jak uszyć legginsy”

Agnieszka Maciejak, projektantka mody

11.12.2012 „Jak zaprojektować typo-okładkę”

Fontarte: Artur i Magdalena Frankowscy, projektanci

Liczba wydarzeń: 4

Liczba widzów: 130

Wydawnictwa

Premiera: luty 2012

Produkcja: TR Warszawa i Nowy Teatr

Mykietyn Muzyka Teatr

Płyta z muzyką teatralną Pawła Mykietyna skomponowaną do spektakli Krzysztofa Warlikowskiego. Paweł Mykietyn napisał muzykę do prawie pięćdziesięciu spektakli. Poszedł dalej, komponując operę „Ignorant i szalenciec” według Thomasa Bernharda (premiery w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w 2001 roku), „Pasję według św. Marka” (2008), a ostatnio – „Dwa wiersze Miłosza”, widowisko z pogranicza poezji, muzyki, teatru i sztuk wizualnych, prezentowane na krakowskim festiwalu Sacrum Profanum (2011). O teatrze muzycznym Mykietyn nie zapomina: szuka interesującego libretta, planuje napisanie „musicalu”. Ale i w jego twórczości – mówiąc umownie – niescenicznym teatrem odkrywa specyficzny potencjał, by przypomnieć tylko wystawienie Sonetów Szekspira. Paweł Mykietyn jest więc człowiekiem teatru. Także w sensie formalnym - jako kierownik muzyczny niegdyś Studia, a obecnie, od 2008 roku, Nowego Teatru Krzysztofa Warlikowskiego

Sztuka Mykietyna wpisuje się w teatr Warlikowskiego organicznie, bo teatr ten (i świat) współtworzy; jest jednym z filarów jego tożsamości, podobnie jak lodowata, prosektoryjna przestrzeń Małgorzaty Szczęśniak i Felice Ross, szklane „kontenery”, prysznicze i klony Myszki Miki. Świat zaludniony przez Innych, wykluczonych, naznaczonych traumą zniewolenia, strachu i końca. Muzyka – na równi ze scenografią i światłem – jest tu medium przestrzeni, zarówno tej realnej, konkretnej, jak i tej imaginacyjnej, symbolicznej. W pełni przekonujemy się o tym oczywiście dopiero w teatrze, choć dźwiękowe konstrukcje Mykietyna, nawet słuchane z płyty, okazują się wielopoziomowe i wielowymiarowe. Projektują i porządkują przestrzeń.

Nagrody

Styczeń 2012

„Miasta Równoległe”, projekt Fundacji Nowego Teatru i Goethe Institute, nominowane do nagród Gazety Wyborczej Wdech 2011 w kategorii Wydarzenie Roku.

Uzasadnienie: *Projekt Nowego Teatru, który pokazał jak wiele miast żyje w jednym mieście. Twórcy przygotowywali rodzaj spektakli dokumentalnych, które rozgrywały się m.in. w hucie Warszawa i hotelu Ibis. Ogromna praca riserczerska, precyzja reżyserii i świetne wykonanie.*

Marzec 2012

„(A)pollonia” nagrodzona Złotą Maską jako najlepsze przedstawienie z zagranicy prezentowane w Rosji w 2011 roku. Złota Maską to najważniejszy rosyjski festiwal teatralny.

Czerwiec 2012

Nagroda Diagilewa dla najlepszego producenta teatralnego za spektakl **„Opowieści afrykańskie według Szekspira”** przyznana przez Akademicki Teatr Opery i Baletu w Permie w Rosji.

Nagrody dla zespołu

Wrzesień 2011

Nagroda im. Zelwerowicza za sezon 2010/2011 przyznawana przez miesięcznik Teatr za najlepsze kreacje aktorskie sezonu 2010/2011 dla **Ewy Dałkowskiej** za rolę Elizabeth Costello w przedstawieniu „Koniec” w reż. Krzysztofa Warlikowskiego oraz dla **Marka Kality** za rolę w przedstawieniu „Koniec” w reż. Krzysztofa Warlikowskiego. Wśród nominowanych do nagrody w kategorii najlepsza rola męska znalazł się również **Maciej Stuhr** za rolę Józefa K. w przedstawieniu „Koniec” w reż. Krzysztofa Warlikowskiego.

Andrzej Chyra uhonorowany Nagrodą Ministra Kultury w dziedzinie teatru przyznaną za wybitne osiągnięcia w twórczości artystycznej.

Październik 2011

Ewa Dałkowska nagrodzona Feliksem Warszawskim w kategorii najlepsza pierwszoplanowa rola kobieca w sezonie 2010/2011 za rolę Elizabeth Costello w spektaklu „Koniec” w reż. Krzysztofa Warlikowskiego.

W kategorii najlepszy początkujący aktor/reżyser nominację do Feliksa zdobyła również **Justyna Wasilewska** za rolę Dzikiej w spektaklu „Życie seksualne Dzikich” w reż. Krzysztofa Garbaczewskiego.

Aleksandra Wasilkowska i **Jan Duszyński** nagrodzeni przez jury 4. Międzynarodowego Festiwalu Boska Komedia w Krakowie za najlepszą przestrzeń i oprawę dźwiękową do spektaklu „Życie seksualne Dzikich”

„**Życie seksualne Dzikich**” uznano za produkcję, w której wizualne i dźwiękowe elementy współgrają ze sobą, są nieodzowne i nierozdzielalne w sposób zasadniczy dla spójności przedstawienia

Grudzień 2011

Magazyn WAW (proj. **Edgar Bąk**), wydawany przez Nowy Teatr, został nagrodzony w Polskim Konkursie Graficznym Projekt Roku, który po raz pierwszy zorganizowało Stowarzyszenie Twórców Grafiki Użytkowej.

Styczeń 2012

Krzysztof Garbaczewski laureatem Paszportu Polityki w kategorii Teatr za „Życie seksualne Dzikich”.

Uzasadnienie werdyktu: *Nagroda za nieoczywiste operowanie materią sceniczną, za zmysł przygody, improwizacji, zespołowości. Za ambicję badania przy pomocy teatru form i granic człowieczeństwa w dobie rozwoju technologii i mediów.*

Kwiecień 2012

Paweł Mykietyn, kierownik muzyczny Nowego Teatru, otrzymał Nagrodę Akademii Fonograficznej FRYDERYK 2012 w kategorii „Kompozytor Roku”.

Brąz KTR w kategorii design za pocztówki z dzielnicami Warszawy zaprojektowane dla Nowego Teatru otrzymał **Edgar Bąk**.

Maj 2012

WAW nagrodzone Merit Winner 2012 od Society of Publication Designers w Nowym Jorku.

Czerwiec 2012

Krzysztof Warlikowski został uhonorowany nagrodą Culture.pl Superbrands 2012 za aktywne upowszechnianie kultury polskiej za granicą.

Nominacja do Nagrody im. Cypriana Kamila Norwida za dzieła i kreacje powstałe na Mazowszu w 2011 roku w kategorii teatr dla **Ewy Dałkowskiej** za rolę Goneryli i Julii w spektaklu „Opowieści afrykańskie według Szekspira” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego .

Wyróżnienie w 18. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej dla realizatorów spektaklu „**Życie seksualne Dzikich**” w reżyserii Krzysztofa Garbaczewskiego.

Nagroda w ramach 18. Ogólnopolskiego Konkursu na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej dla **Jana Duszyńskiego** za muzykę do spektaklu „Życie seksualne Dzikich”.

Karolina Ochab uhonorowana Nagrodą Diagilewa za produkcję spektaklu „Opowieści afrykańskie wg Szekspira”, przyznana przez Akademicki Teatr Opery i Baletu w Permie.

Wyjazdy

Życie seksualne Dzikich

14–15 grudnia 2011, Kraków, Polska

4. Międzynarodowy Festiwal Boska Komedia

Opowieści afrykańskie według Szekspira

5 października 2011, Liège, Belgia

19–20 października 2011, Modena, Włochy

28–29 października 2011, Lizbona, Portugalia

15–16 listopada 2011, Rennes, Francja

22–23 listopada 2011, Luksemburg

3–4 marca 2012: Festiwal F.I.N.D, Berlin,

16–23 marca 2012: Theatre National de Chaillot, Paryż

Obóz Solidarność Solidarność Camp

7–11 września 2011, Kijów, Ukraina, Akademia Mohylańska

23 września–1 października 2011, Bruksela, Belgia, KVS Royal Flemish Theatre

11–20 października 2011, Madryt, Hiszpania, Centro de Creación Contemporanea Matadero

Współpracowaliśmy z instytucjami i firmami

Austriackie Forum Kultury
Festiwal Boska Komedia, Kraków
Festiwal Raduga, Petersburg
Fundacja Atelier Foksal
Goethe Institut,
Instytut Adama Mickiewicza
Instytut Francuski
Klub Powiększenie
Królikarnia,
Krytyka Polityczna
Muzeum Rzeźby X. Dunikowskiego w Królikarni - Oddział Muzeum Narodowego w Warszawie
Muzeum Sztuki Nowoczesnej
Parlez Moi d'Amour
Polskie Radio
Prospero Network
Open'er Festival
Seul Performing Arts Festiwal, Seul
SPEC
Stołeczna Estrada
Teatr Stadsschouwburg, Amsterdam
Theatre de la Place, Liege
Theatre National de Chaillot, Paryż
TR Warszawa
Warszawska Masa Krytyczna
Yogamudra
Zachęta Narodowa Galeria Sztuki

Patronat Medialny

Gazeta Wyborcza
Księgarnia Traffic Club
Aktivist
Exklusiv
Polskie Radio – Dwójka
Radio Tok FM
Taniecpolska.pl

Otrzymywaliśmy dofinansowanie projektów w ramach programów:

Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Instytutu Adama Mickiewicza
Instytutu Francuskiego

Publiczność

Wydarzenia w Warszawie **91**

Publiczność w Warszawie **11 945**

Wydarzenia w Polsce **31**

Publiczność w Polsce **5292**

Wydarzenia zagranicą **95**

Publiczność zagranicą **30 116**

Wydarzenia ogółem **217**

Publiczność ogółem **47 355**

Średnia frekwencja **78%**

Struktura finansowa:

Dotacja organizatora..... **4 350 000,00**

Dotacja MKiDN **925 362,00**

Dotacje od innych podmiotów **0,00**

Sponsorzy **6 300,00**

Umowy koprodukcyjne **1 035 625,00**

Dochody własne **2 783 285,80**

Razem **9 100 572,80**

Autorzy fotografii w raporcie:

Konrad Pustoła: strona 3,5,8,9,10,11

Tomek Tyndyk: strona 6,7

Magda Hueckel: strona 12,13,14,15

Stefan Okołowicz: strona 19,10

Phile Deprez: strona 21,22

02-513 Warszawa

tel.: (+48) 22 379 33 00, 849 35 53

fax: (+48) 22 849 35 51, 379 33 01

sekretariat@nowyteatr.org

www.nowyteatr.org